

Ik wist met een duistere zekerheid dat ik mijn nek zou breken

In de beste relaties komen geheimen voor, in de mijne in elk geval zeker. Jarenlang heeft mijn man niet beter geweten dan dat ik iemand was met een bloedhekel aan fietsen. Ik vond het te gênant om ermee voor de draad te komen dat ik niet *dúrf* te fietsen. Iedere Hollandse vrouw fietst. Met een kind voor en een kind achterop, zes boodschappentassen aan het stuur en desnoods nog een pak Pampers op haar hoofd. Eitje. Als ze met de hele santenkraam omver dondert, klopt ze lachend haar kleren af en fietst verder. Helaas ben ik uit ander hout gesneden. Na een val met notabene een zeer zachte landing in een struik, ben ik nooit meer op mijn fiets gestapt. Vanaf dat moment wist ik met een duistere zekerheid dat ik de volgende keer mijn nek of tenminste al mijn ribben zou breken. De smoezen die ik in de loop der tijden verzon om niet te hoeven fietsen waren niet te tellen. Maar vroeg of laat word je altijd door de waarheid ingehaald. Laatst waren wij een dagje op de Hoge Veluwe, mijn onwetende man en ik, toen het weer plotseling omsloeg. Terug naar de auto lopen zou ons zeker anderhalf uur kosten, maar waarom zou je lopen als er overal witte fietsen voor het oprapen staan? Ik dreinde met schelle stem dat we van een buitje niet zouden smelten. Meteen begon het nog fikser te hozen, waarop mijn geliefde

levenspartner haastig een fiets greep en op het zadel sprong. Oké dan. Ik moest met de billen bloot, dat was de enige manier om aan deze beproeving te ontkomen. 'Ik durf het niet!' riep ik uit. Hemel, wat een vernedering, deze bekentenis. En wat een boter aan de galg, want de man van mijn dromen was al dertig meter van me vandaan gesprint. 'Ik *dúrf* het niet!' krijste ik tegen zijn rug. Daarna stond ik tien minuten versteend naast de fiets die hij me had toegeschoven. Toen plantte ik huilend, nee, blèrend als een klein kind, mijn voet op de onderste trapper en zette me af. Het was nog tien keer zo erg als ik had gedacht. De rechte stukjes gingen nog wel, maar bij elke bocht stond Magere Hein me grijzend op te wachten. Ze zeggen dat je angsten overwinnen een geweldige ervaring is. Alleen overwon ik niks. Compleet ontredderd kwam ik na twintig minuten bij de parkeerplaats aan, vastbeslotener dan ooit om me nooit meer op zo'n onding te wagen. Mijn man zat al in de auto. Had hij me nou eigenlijk gehoord of niet?

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein